

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. L. B.,** zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **ministr zahraničních věcí,** se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 1. 2018, č. j. 15 A 300/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2017, č. j. 119676/2017-OPL, zamítl žalobcův rozklad vůči rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 3. 10. 2017, č. j. 2993/2017-HANOI-VII, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastaveno řízení o této žádosti.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč usnesením ze dne 6. 12. 2017, č. j. 15 A 300/2017 - 30, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo žalobcovu zástupci doručeno dne 7. 12. 2017. Jelikož žalobce ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, soud řízení zastavil usnesením ze dne 3. 1. 2018, č. j. 15 A 300/2017 - 34.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, ve které uvedl, že soudní poplatek za řízení před krajským soudem ve stanovené lhůtě nedopatřením odeslal nikoli na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem, ale na účet Městského soudu v Praze, což doložil dokladem o platbě. Stěžovatel měl za to, že by měla být tato situace posuzována stejně jako podání učiněné u místně nepříslušného soudu, a poplatek byl proto uhrazen včas. Z těchto důvodů navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud nepožadoval v posuzované věci zaplacení soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, totiž plyne, že *„[j]e-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení. (...) Jestliže je tedy poplatková povinnost spojena s řízením o žalobě, v jehož rámci rozhoduje Nejvyšší správní soud o ‚procesní‘ kasační stížnosti, nevzniká podáním takové kasační stížnosti stěžovateli nová poplatková povinnost, neboť za řízení ve věci je již zaplaceno (případně se tato otázka řeší).“*

[7] Stěžovatel nepodřadil svou kasační námitku pod žádný ze zákonem stanovených důvodů podle § 103 odst. 1 s. ř. s. S ohledem na to, jaké rozhodnutí svou kasační stížností napadá, připadá v úvahu pouze stížní důvod dle písm. e), tj. nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Subsumpce kasačních důvodů pod zákonná ustanovení je nicméně součástí právního hodnocení Nejvyšším správním soudem a nejde o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud vycházel při posouzení věci ze zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

[10] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích *„[n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.“*

[11] Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích *„[n]abude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“*

[12] Předpokladem pro zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku je tedy to, že byl účastník k jeho zaplacení vyzván, byl poučen o následcích nesplnění výzvy a lhůta určená k zaplacení poplatku marně uplynula. K tomu srov. i konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 As 27/2005 - 87, ze dne 15. 6. 2016, č. j. 4 Afs 30/2016 - 25, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 As 105/2017 - 48.

[13] Všechny uvedené podmínky pro zastavení řízení byly v dané věci splněny.

[14] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek při podání žaloby. Usnesením ze dne 6. 12. 2017, č. j. 15 A 300/2017 - 30, proto krajský soud stěžovatele vyzval k jeho zaplacení, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení usnesení. V usnesení byl stěžovatel poučen o tom, na jaký účet má být soudní poplatek zaslán, i o tom, že řízení bude zastaveno, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. Z doručenky na č. l. 29 soudního spisu dále vyplývá, že označené usnesení bylo stěžovatelovu zástupci doručeno dne 7. 12. 2017, přičemž stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatek Krajskému soudu v Ústí nad Labem na jím uvedený účet nezaplatil, což sám přiznává.

[15] Za této situace proto krajský soud nepochybil, pokud řízení napadeným usnesením zastavil, neboť byly jednoznačně splněny podmínky uvedené v § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[16] Stěžovatelově námitce, že by se mělo na soudní poplatek zaplacený nepříslušnému soudu pohlížet jako na podání podané nepříslušnému soudu, nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49, dospěl k závěru, že *„pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost uhradit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku*

soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. ‚záznam o složení', který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu." Tyto závěry pak přebírá i pozdější judikatura zdejšího soudu, srov. např. rozsudky ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 208/2015 - 24, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 As 157/2016 - 19, atp.

[17] Podobně i Ústavní soud v usnesení ze dne 21. 4. 2015, sp. zn. I. ÚS 614/15, uvedl, že „*právní úprava poplatkové povinnosti při podávání kasačních stížností, stejně jako judikatura Nejvyššího správního soudu k této otázce, je na stěžovatele a jejich zástupce poměrně přísná. Nicméně v nyní posuzované věci je patrno, že důvodem včasného nezaplacení soudního poplatku není tato formální přísnost, ale pochybení zástupkyně či její banky při provádění bankovního převodu, jímž měl být soudní poplatek uhrazen.*"

[18] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od této judikatury odchýlit a shodně s ní konstatuje, že se za den platby u bezhotovostního platebního styku považuje den připsání této platby na účet **příslušného** soudu. Je proto zcela bez významu, jakému jinému subjektu než příslušnému krajskému soudu byl soudní poplatek omylem odeslán – zda se jedná o nepříslušný soud či účet jiné fyzické či právnické osoby. Akceptování stěžovatelova přístupu by ostatně vedlo k prakticky neřešitelné situaci, neboť před zastavením řízení pro včasné nezaplacení soudního poplatku by musel soud obesílat všechny ostatní soudy v ČR s dotazem, zda soudní poplatek v dané věci nebyl náhodou omylem zaplacen na jejich účet.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2018

Mgr. David Hipšr
předseda senátu